Colecția Disney Clasic

101 DALMAȚIENI

BIBLIOTECA
adevărul
PENTRU COPII

Colecția Disney *Clasic*

101 DALMAȚIENI

BIBLIOTECA adevărul PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Titlul original:
101 Dalmatians
Titlul în limba română:
101 Dalmații
Redactor: Alexandru Trifoi
Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009
Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

101 Dalmații / red.: Alexandru Trifoi.
București : Egmont România, 2009
ISBN 978-606-519-187-7

I. Trifoi, Alexandru (red.)

821.111(73)-93-34=135.1
087.5

Editura Adevărul Holding
Director general: Răzvan Cornețeanu
Director executiv: Ioana Voicu
Project manager: Daniel Eberhat
Comenzi la: www.adevarul.ro/carte
cartecopii@adevarul.ro
Tel.: 021.407.76.38;
021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42
Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,
București, sector 2

Bună! Eu sunt Pongo, un dalmațian, iar acesta e cel mai bun prieten al meu, Roger Radcliff. Până nu demult, eram burlaci și Roger compunea toată ziua cântece de dragoste... deși n-avea habar ce înseamnă să iubești.

Viața noastră de burlaci era totuși teribil de plictisitoare. Așa că m-am hotărât să-i găsesc lui Roger o pereche potrivită.

Și într-o zi am văzut-o! Spre parc se îndrepta cea mai frumoasă dalmațiană, însoțită de stăpâna ei. L-am scos iute pe Roger din casă și l-am târât disperat pe alei, până ce le-am zărit pe malul lacului.

Am trecut prin fața lor cu cel mai distins aer. Roger, firește, nu pricepea nimic... Domnișoara a ridicat o clipă ochii spre el, iar superba dalmațiană m-a privit scurt, cu oarecare interes.

Acum era momentul!

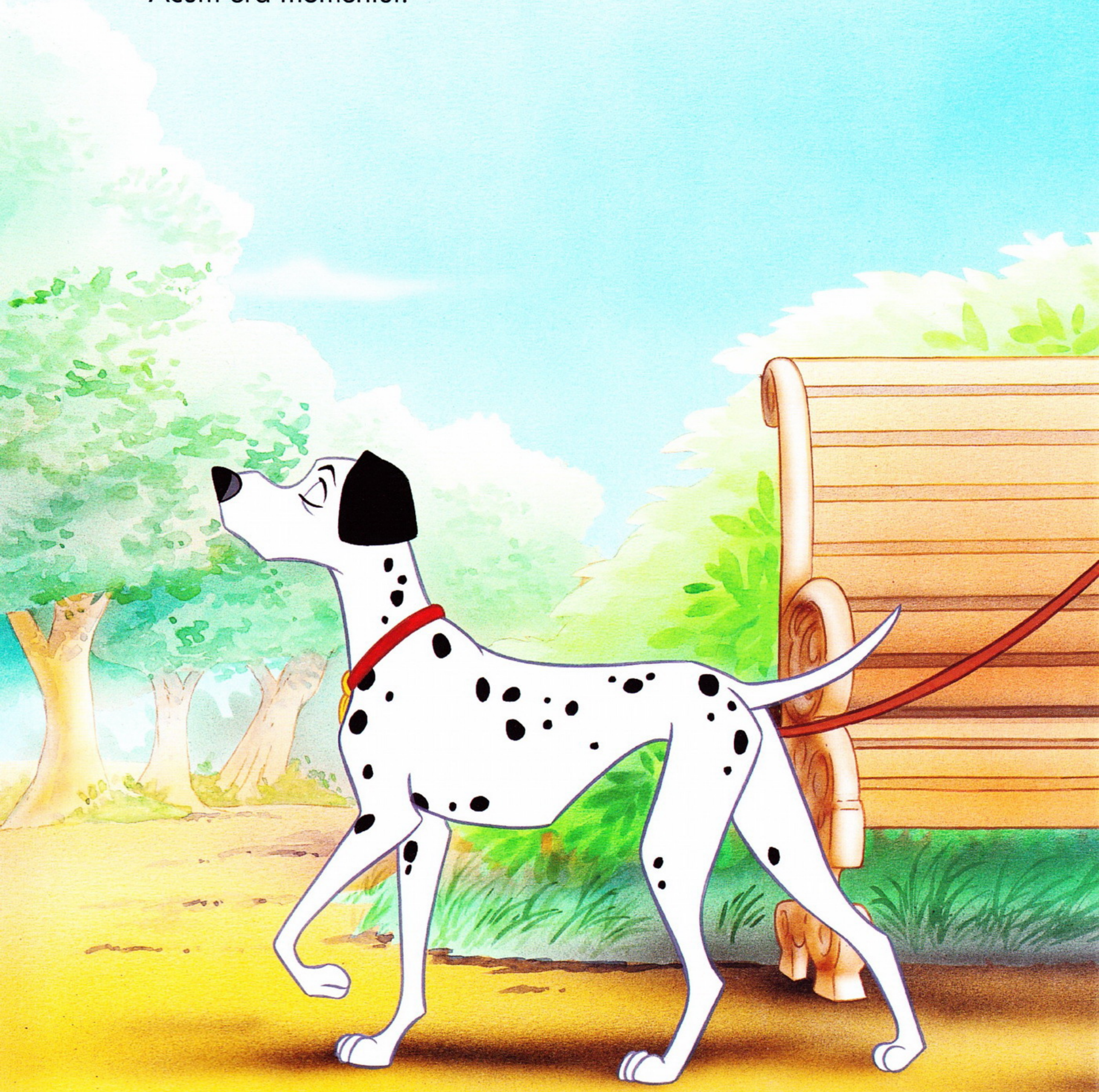

Trebuia să le atrag atenția în vreun fel; i-am sărit în spate lui Roger și i-am furat pălăria.

– Potolește-te, Pongo! mi-a strigat, ca orice om, care nu înțelege niciodată nimic.

Nu numai că nu m-am potolit, dar am alergat spre tânără și i-am oferit cu eleganță pălăria. Nu mai era nimic de făcut, decât să-și vorbească! Și chiar și-au vorbit:

– O! a exclamat ea.

– Iertați-mă! Am un câine cam zevzec! a spus el.

Dintr-un motiv care-mi scapă, domnișoara s-a ridicat și a plecat. Dar privirea galeșă a tinerei dalmațiene îmi dăduse mari speranțe; trebuia cu orice preț să-i fac pe cei doi să intre-n vorbă cu adevărat!

L-am tras după mine pe Roger până le-am ajuns din urmă și am început să sar ca un apucat în jurul lui și al tinerei, până le-am încurcat picioarele în lesa mea. Poate că am exagerat un pic, deoarece, cât ai zice pește, au căzut amândoi în lac.

– Vă rog să mă iertați, domnișoară...

– Anita!

– Eu sunt Roger!

Aveți dreptate, poate forțasem un pic lucrurile! Dar bine am făcut! Roger și Anita s-au îndrăgostit nebunește unul de altul!

Și, după câteva săptămâni, au avut loc două cununii: Roger s-a însurat cu Anita, iar eu cu Perdita, aleasa inimii mele.

Totul prevestea că aveam să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

Vreme de șase luni am locuit lângă parc, într-o căsuță modestă, potrivită unor tineri căsătoriți.

Au fost luni de fericire nebună! Eu unul eram ca năuc, dar... ce minunat era!

– Perdy, te simți bine?

– Firește, Pongo! Și nu-ți mai face griji; la urma urmei, câinii fac pui de când lumea!

Urma să fiu tată și înțelegeți că eram peste măsură de emoționat!

Din păcate, iată că, într-o zi, soneria dădu semnalul primelor noastre necazuri...

Se năpusti în casă Cruella de Vil, o fostă colegă de școală a Anitei. Învăluită în blănuri scumpe, mirosind puternic a parfum și cu un țigaret interminabil în mână, dădu ușa de perete:

– Anita, scumpo! țipă Cruella cu o voce răgușită, care-mi zbârli părul pe ceafă, iar pe Perdita o făcu să se ascundă. Unde sunt puii? O să-i păstrezi pentru mine, nu-i așa, scumpo?

– Ai o haină de blană? încercă Anita să schimbe vorba.

– Oh, da, hainele de blană sunt pasiunea mea! Trebuie să plec, mă grăbesc! Nu uita că mi-ai promis puii! Pa, pa, pa, scumpo!

În sfârșit, venise marea clipă. Noi, bărbații, așteptam pe coridor, iar Perdita era în cameră cu Anita și Nanny, bucătăreasa noastră, o femeie cu inimă de aur. Roger trăgea din pipă ca un apucat, iar eu simțeam că mai aveam puțin și explodam, dacă nu se întâmpla ceva!

Deodată a tunat îngrozitor și Nanny a năvălit pe coridor.

– Puii! S-au născut unsprezece...

– Felicitări, Pongo! Unsprezece pui! începu Roger să numere.

– Nu, stați! sări Nanny. Treisprezece... Paisprezece... Cincisprezece...!

În acel moment am simțit că leșin. Dar Nanny veni la noi cu un șervet alb împăturit.

– Am pierdut unul. Avem doar paisprezece...

Roger însă luă blând în palme mica făptură și începu să o maseze. După puțin timp, de sub șervet, scoase năsucul roz cel mai frumos și mai mic pui pe care l-am văzut vreodată.

Dar fericirea noastră nu a durat mult. Într-o seară, ușa se izbi iar de perete: era Cruella de Vil:

– Unde-s puii? Îi iau pe toți! Cât?

– Mi-e teamă că nu-ți putem da niciunul. I-am zdrobi inima Perditei! rosti blând Anita.

– Ha, ha, ha! Prostii! Îți dau de două ori mai mult decât fac! zbieră Cruella și scutură stiloul ca o apucată.

Cerneala sări în toate părțile și îl stropi pe Roger... căruia nu-i stătea rău ca dalmațian.

– N-ai să-i iei niciodată! îi ținu el piept. Nu-i vindem!

– Da? Ei bine, o să vă pară rău, proștilor! urlă furioasă Cruella și ieși trântind ușa.

Anita și Nanny îl considerau un erou în toată legea! Nu era ușor să-i ții piept diabolicei Cruella de Vil!

Și am continuat să trăim fericiți...

Copiii noștri creșteau și toată ziua se zbenguiau prin casă, iar seara ne adunam în jurul televizorului, ca să vedem serialul lor preferat cu Fulger, câinele justițiar din Vestul Sălbatic.

Copiii erau topiți după Fulger, pe care îl considerau cel mai grozav câine din lume... chiar mai grozav decât mine!

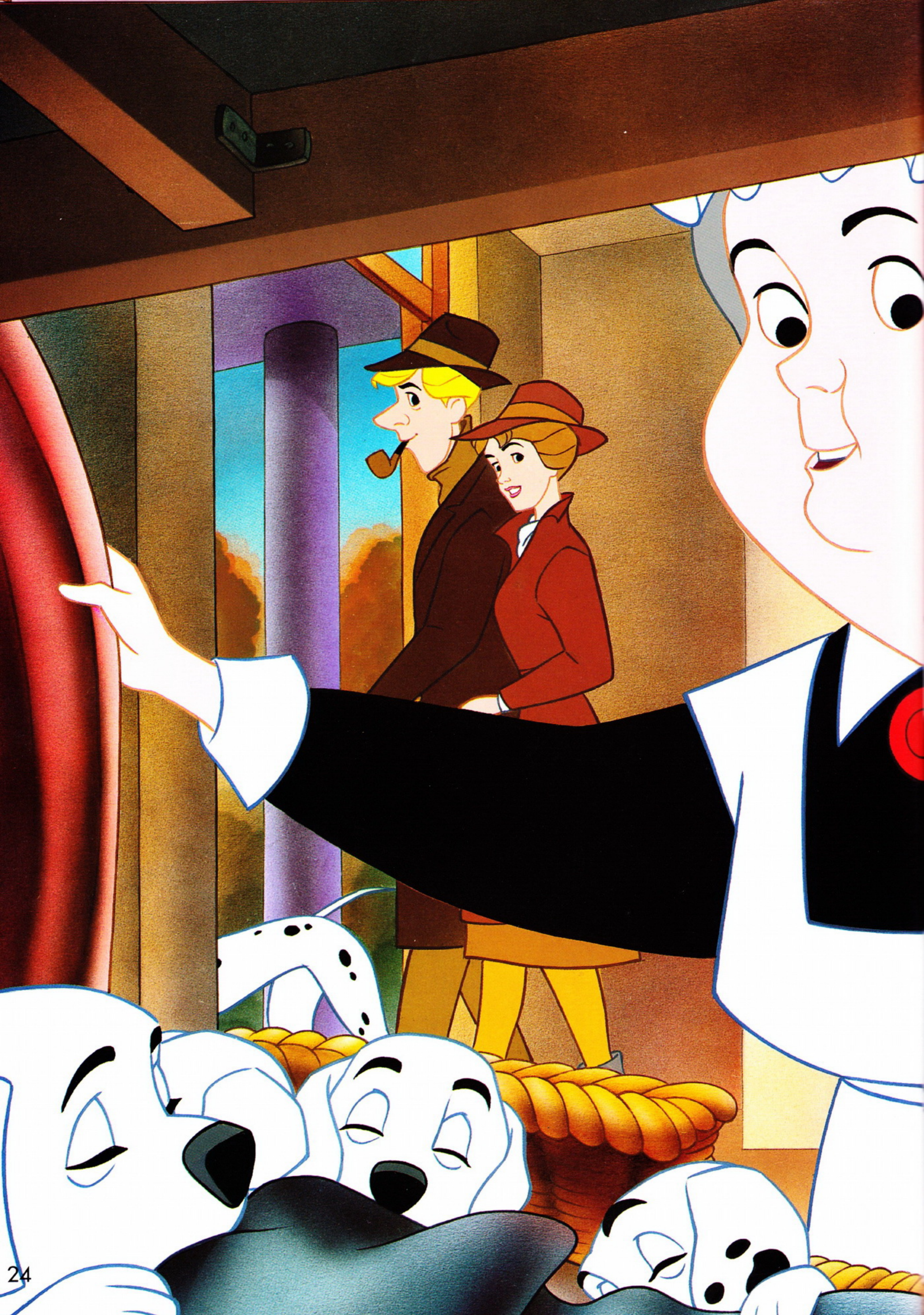

– La culcare, copii! îi îndemnă Perdita. Tata și cu mine trebuie să mergem în parc.

Bineînțeles că voiau și ei în parc, dar Perdita îi împinse ușor spre coșulețul lor.

Când noi plecam, puii rămâneau în grija bunei Nanny.

Aceasta izbuti până la urmă să-i adune pe toți în coșuleț și să-i adoarmă, iar eu și Perdita am plecat spre parc împreună cu Anita și Roger.

Din nefericire, n-am luat în seamă camioneta parcată aproape de casa noastră.

Rău am făcut! Abia plecasem și la ușă au sunat doi indivizi cu figuri suspecte.

– Bună seara, coniță! Suntem de la Compania de Electricitate și am venit să verificăm instalația! îi zise Jasper, cel mai înalt dintre ei, când Nanny deschise ușa.

– Nu v-am chemat noi și nici nu vă las înăuntru până nu vin stăpânii casei! le-o întoarse Nanny.

– Nu ne privește! o repezi Jasper și intră cu forța.

Nanny încercă să-i oprească, dar cel gras o luă spre bucătărie, iar Jasper urcă spre mansardă. Bucătăreasa se grăbi să-l prindă din urmă.

Până izbuti ea să facă ceva, cei doi fugiseră deja din casă, cu sacoșa burdușită. Nanny se repezi să controleze argintăria, convinsă că hoții furaseră tot.

Când colo...

– Cățelușii! țipă Nany îngrozită când dădu cu ochii de coșul gol.

Ieși ca o furtună din casă, dar nu mai izbuti decât să vadă cum camioneta celor doi dădea colțul în cea mai mare viteză.

– Ajutor! Poliția! Săriți! Au furat cățelușii! striga Nanny scăldată în lacrimi, alergând de colo-colo pe străzile pustii.

Când ne-am întors și am aflat ce se întâmplase, am căzut cu toții pradă disperării. Chiar și eu, deși voiam să par stăpân pe mine... de dragul Perditei.

„Un senzațional furt de cățeluși!”

Știrea apăruse în toate ziarele, după ce Roger anunțase și poliția, iar acum așteptam vești.

Și Cruella de Vil citea încântată ziarele când sună telefonul.

– Jasper, ești un idiot! De ce mă suni acasă?

– Vrem banii!

– Niciun ban până nu terminați toată treaba! se răsti Cruella.

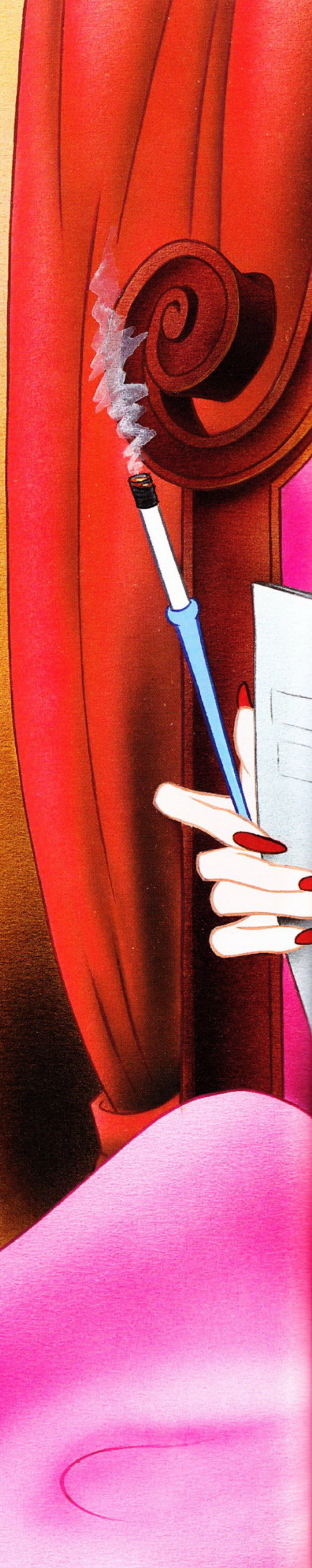

De la poliția oamenilor nu ne puteam aștepta la prea mult. Totul depindea numai de noi și singura noastră șansă era „lătratul de noapte". Trebuia să le comunicăm celorlalți câini ce se întâmplase.

– Dacă puii mai sunt încă în Londra, câinii din oraș or să afle. O să transmitem mesajul diseară, când mergem în parc.

Zis și făcut. Deși Roger și Anita au încercat să ne împiedice să lătrăm, am reușit să dăm alarma.

PET SHOP

În grajdul de peste deal, Căpitanul era la post. Pricepu că se petrece ceva neobișnuit și necheză după sergentul Tibs.

– La ordin, Căpitane! sări cotoiul.

– Alarmă, Tibs. Raportează Colonelului!

Cotoiul se repezi în paie, de unde bătrânul Colonel se ridică buimac:

– Ce-i gălăgia asta? Parc-ar fi alarmă... la stați!

Colonelul ascultă cu mare atenție și, într-un târziu, reuși să priceapă că nu izbucnise războiul, ci era vorba despre furtul a cincisprezece pudeli pătați... ba nu, pui pătați... aha... dalmații.

– Sergent Tibs, mergem în recunoaștere! decise Colonelul. Urcă în spinarea mea! Căpitane, tu rămâi în alertă.

Tibs intră pe fereastră și găsi o spărtură în peretele dinspre camera luminată. Se furișă înăuntru și dădu cu ochii de micii dalmațieni. Printre căței ședeau doi oameni pe care emisiunea de la televizor părea să îi pasioneze. În vreme ce Tibs căuta o soluție pentru a-i elibera pe micuții dalmațieni, în conac năvăli Cruella.

– Lenășilor! N-avem timp de pierdut! Vreau opt haine de blană! În noaptea asta îi omorâți!

Cățelușii o auziseră și ei pe Cruella și erau tare speriați.

– Hei! Psst! șopti Tibs. Dacă vreți să vă scăpați pielea, urmați-mă în cea mai mare liniște! Trebuie să fugim cât banditii se uită la televizor.

Între timp, Pongo și Perdita, anunțați de ceilalți câini, ajunseseră în goană la conac. În poartă îi întâmpină Colonelul, care văzuse pe fereastră în ce situație critică se aflau micuții.

– Repede! le spuse. Nu-i timp pentru explicații! Trebuie să-i venim în ajutor lui Tibs! La ataaac! urlă el și o luă la goană spre conacul De Vil.

În conac, Jasper și Horace se apropiau amenințători de cățeluși. Un pas, încă unul... banditii rânjeau, micuții tremurau de frică, Tibs încerca să-i apere cu trupul lui...

Zbanng! Mârâind feroce, cu colții dezveliți, Pongo și Perdita se năpustiră pe geam spre Jasper și Horace.

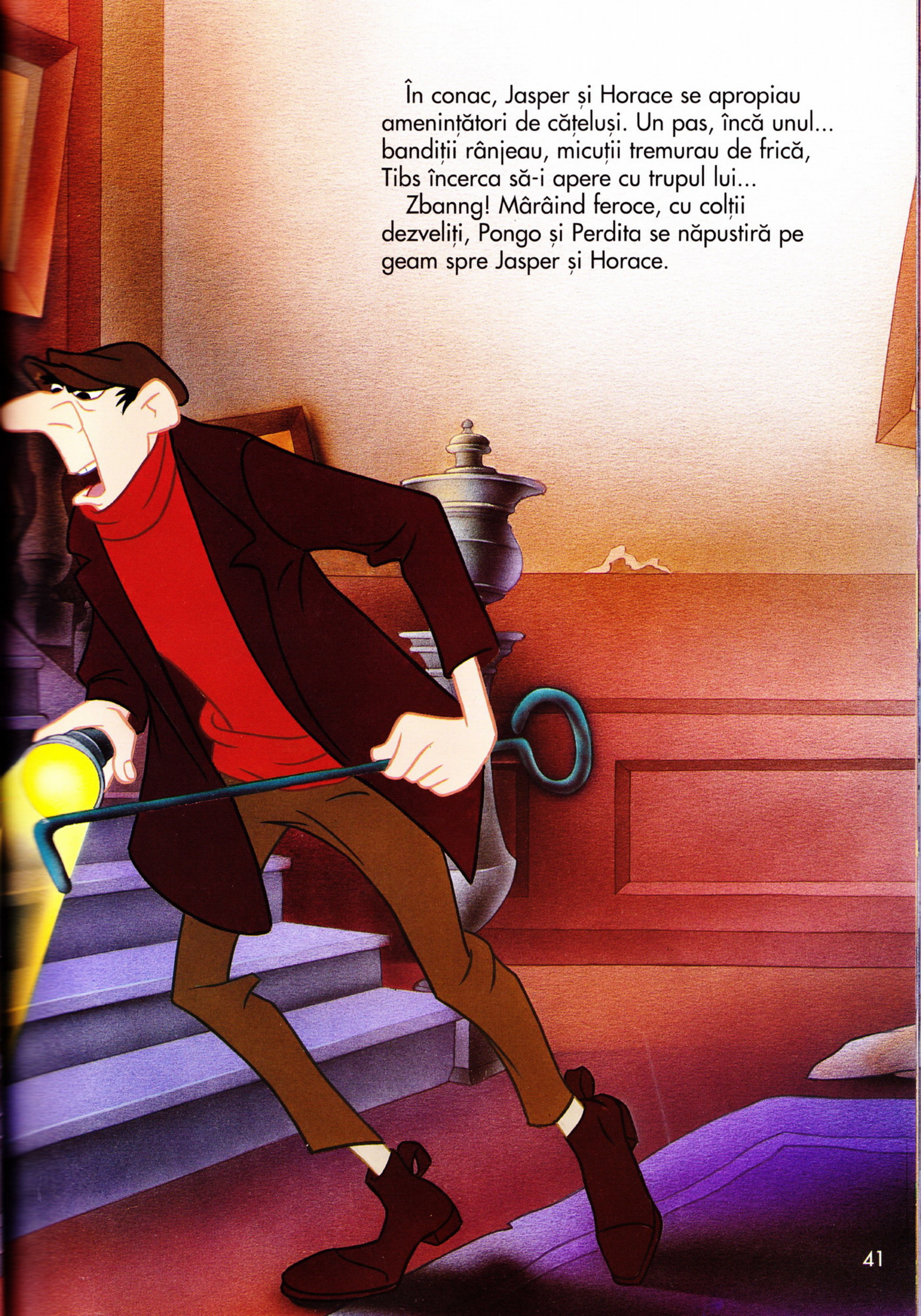

– De unde-au mai apărut și bestiile astea? strigă Horace.

Pongo și Perdita luptară din răsputeri cu bandiții. După ce îi învinseră pe banditi, Pongo și Perdita se grăbiră să ajungă în grajdul Colonelului, unde-i așteptau puii.

– Dragii noștri! Sunteți aici toți cincisprezece?

– Mult mai mulți! sări Rover. Nouăzeci și nouă!

– Câți?! se miră Perdita. Ce aveau de gând cu voi toți?

– Cruella voia să facă haine de blană din noi! zise Peticel.

– Ne întoarcem imediat acasă, la Londra! hotărî Pong. Îi luăm pe toți cu noi!

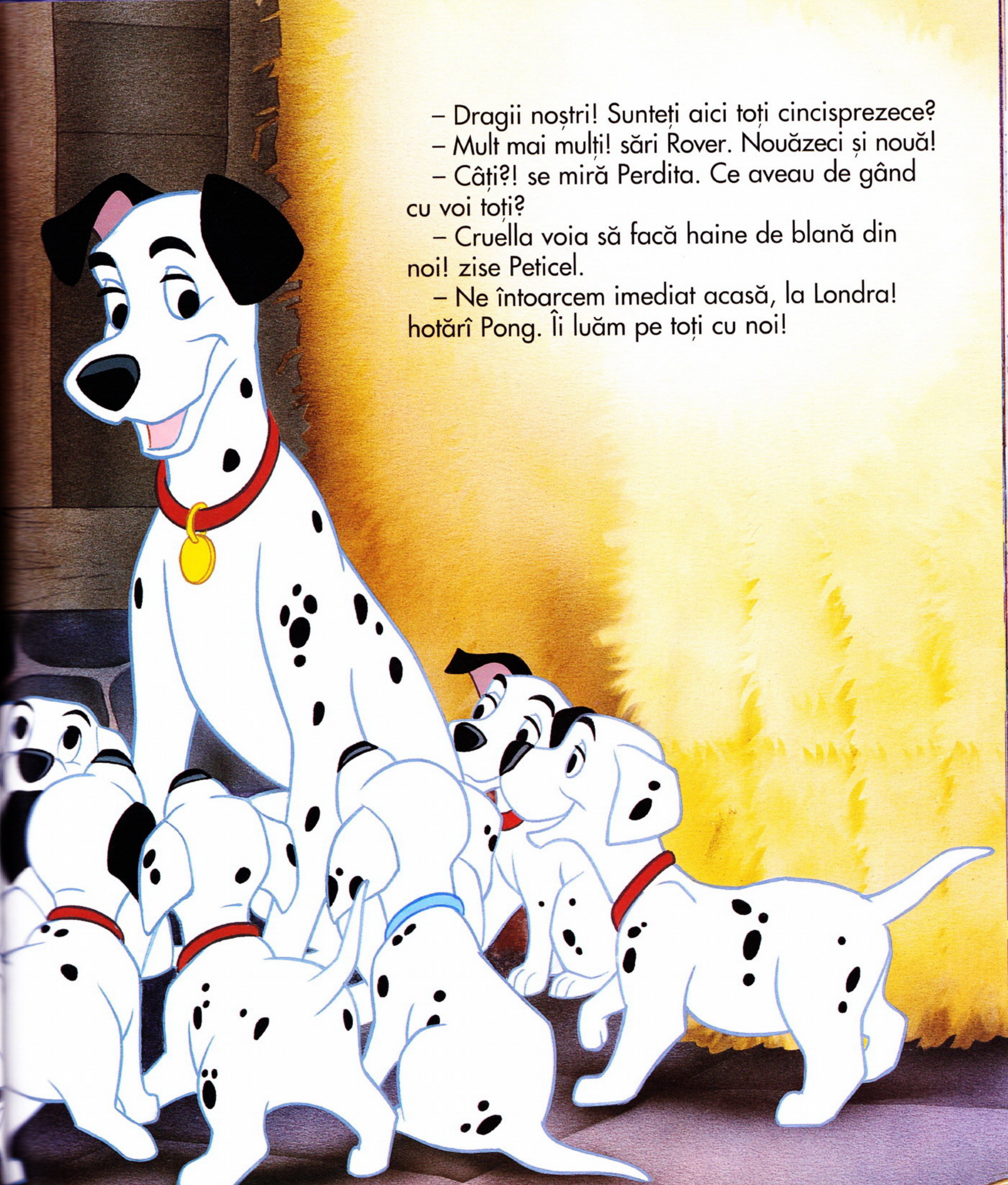

– Da, da! Fugiți! Nu-i timp de pierdut! interveni Colonelul. Îi reținem noi pe cei doi banditi!

În clipa în care aceștia intrau în grajd, printr-o spărtură din perete ieșea ultimul cățel.

– Aș fi putut jura că erau aici! spuse mirat Horace.

– Dacă dăm foc la paie, or să iasă ei din ascunziș! zise Jasper și aprinse un chibrit.

– Atenție, Căpitane! șopti Tibs la urechea calului. Unul dintre inamici se apropie de locul de țintă! Fii gata... Foc!

În acea clipă, Căpitanul îl izbi pe Jasper cu copita stângă în spate. Acesta făcu un salt spectaculos prin aer și intră cu capul în peretele grajdului.

– Țintă doborâtă! strigă Tibs. Acum fii atent iar!... Foc!

Horace, care oricum nu se dumirise de ce și pe unde-i zburase fratele, se trezi și el în aer și ateriză năucit lângă Jasper.

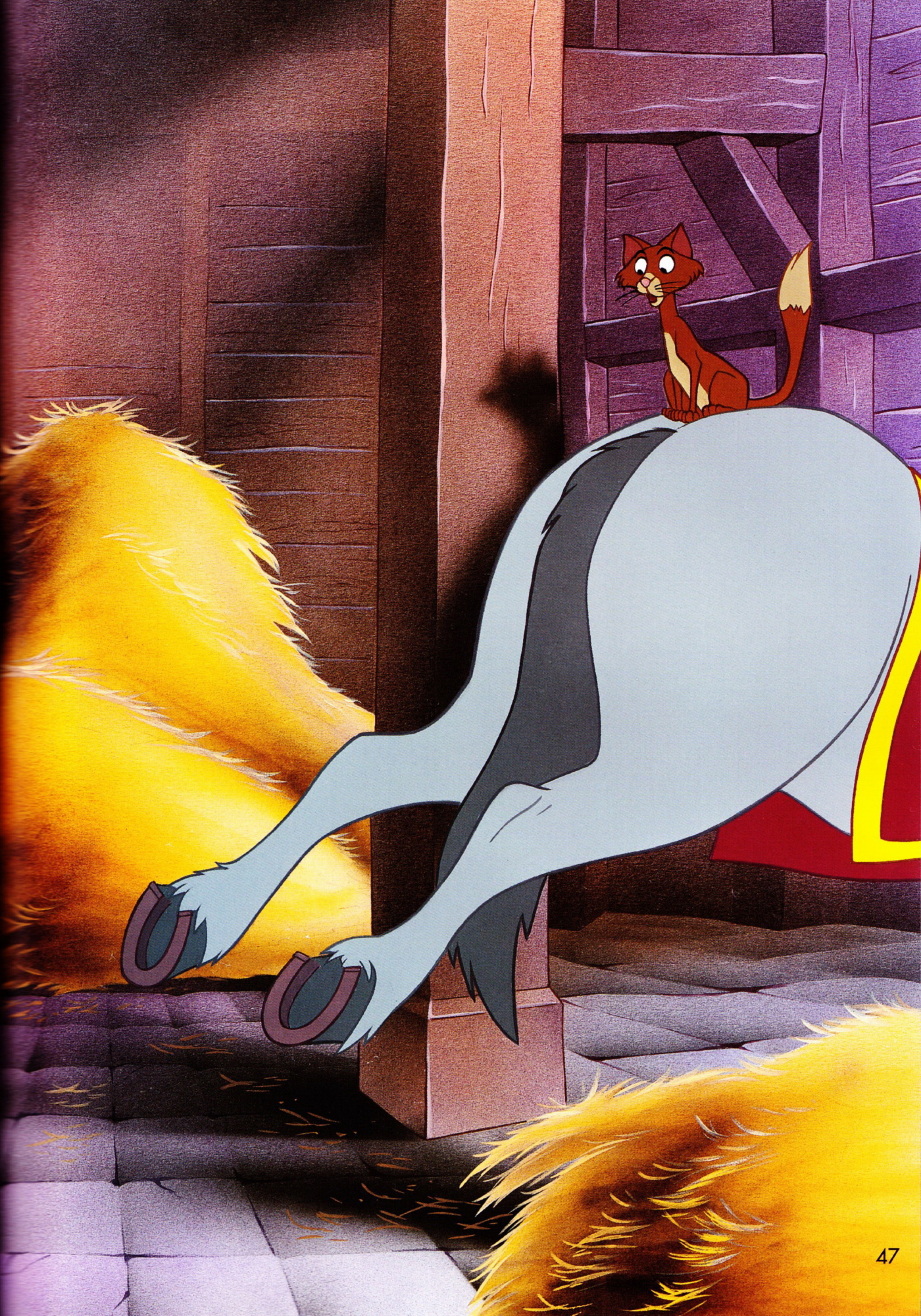

Dar, de cum își reveniră, cei doi văzură urmele lăsate de cățeluși.

– Ahaha! exclamă Jasper. Încolo au luat-o! După ei!

Micii dalmații, în frunte cu Perdita, alergau cât îi țineau puterile prin zăpadă și viscol. Erau înfrigurați și obosiți și le era foame, dar se luptau vitejește cu nămeții.

Îi ajunse din urmă Collie, câinele de la ferma prin apropierea căreia tocmai treceau.

– Veniți după mine! M-a anunțat Colonelul și v-am găsit un adăpost pentru noaptea asta.

Tot șirul de dalmații se întoarse împotriva viscolului și porni pe urmele noului lor prieten.

În staul era cald și bine. Cele patru vaci îi primiră cu bucurie.

– Copii! N-ați vrea niște lapte cald și proaspăt? râseră vacile. Haideți la masă!

Cățelușii chiuiră de bucurie și se buluciră spre ugerele grele. Iar Collie aduse ceva de-ale gurii și pentru părinți. Apoi, cu burticile pline, adormiră toți sub suflarea caldă a vacilor.

În zori porniră iar la drum. În satul vecin erau
așteptați de un labrador, al cărui stăpân era măcelar.

Dar nici Cruella, nici Jasper și Horace nu stăteau degeaba. Scotoceau toate împrejurimile în căutarea fugarilor.

– Uite urmele! Duc spre sat! zbieră Cruella când se întâlni cu camioneta celor doi, la o răscruce. Voi luați-o pe drumul ăla, eu o iau pe șosea! Și vai și-amar de voi, idioților, dacă nu mi-i găsiți!

Și porni cu mașina ca o nebună, stârnind nori de zăpadă. Jasper și Horace scrâșniră din dinți. Dar prea le era frică de Cruella pentru a cuteza să nu o asculte...

Labradorul îi întâmpină pe fugari la marginea satului:

– Repede, Pongo! V-am găsit o mașină care să vă ducă acasă la Londra!

– Nu putem ajunge la camion decât dacă ne deghizăm! zise Pongo în șoaptă. Ne tăvălim în funingine și o să devenim toți negri, ca niște labradori. Iar Cruella caută dalmații, nu-i așa?!

Și uite-așa, pe sub nasul răufăcătorilor treceau grupuri mici de căței negri, care se duceau la camionul de mobilă ce urma să plece spre Londra. Cruella însă nu se lăsă păcălită. I se păreau cam suspecte șirurile astea de labradori mici și negri... care se urcau în camion... trecând pe sub streșinile din care picura zăpada topită... pe blănița lor neagră... Ahaha!

Și porni cea mai nebunească urmărire pe care v-o puteți imagina! Mașina roșie a Cruellei de Vil claxona și gonea pe urmele camionului de mobilă. Șoferul acestuia, un om blajin, care habar n-avea că printre mobilele lui se pitiseră 101 dalmații deghizați în labradori, nu pricepea în ruptul capului de ce femeia aia cu înfățișare sinistră gonea după el și urla ca o apucată...

Cruella încercă, pe serpentine, să tamponeze camionul de mobilă și să-l împingă în prăpastie.

Cățeii priveau împietriți de spaimă cum se apropia de ei, cu viteză, o creatură oribilă, cu ochii holbați de furie, gura schimonosită și creștetul pleșuv, de pe care zburase peruca...

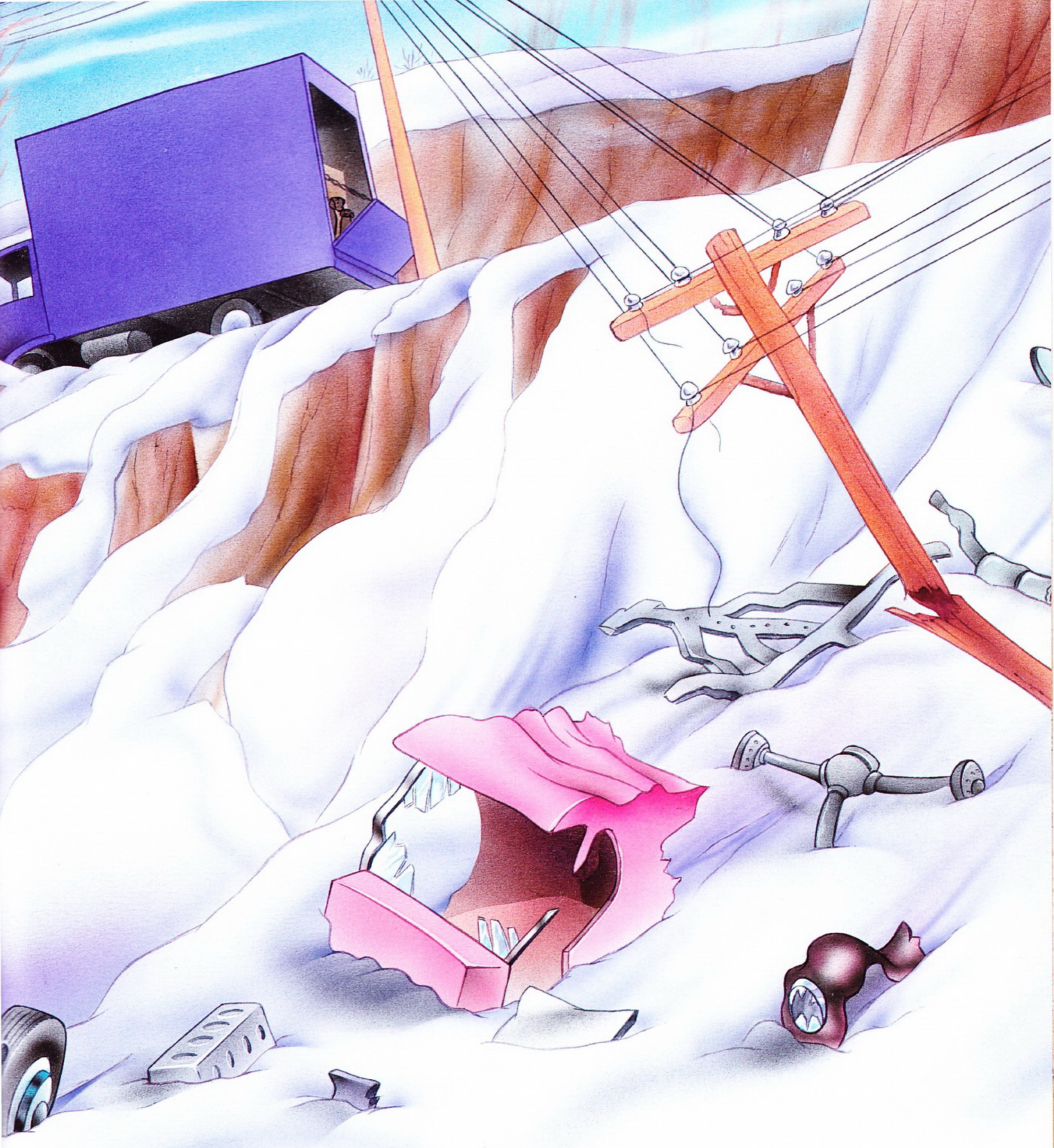

În apropierea unui pod, Cruella izbi cu putere camionul, sperând să-l împingă în prăpastie. Camionul derapă, dar izbuti să se redreseze și trecu podul. În schimb, mașina Cruellei o luă în jos pe pantă duduind, scrâșnind din frâne, claxonând, fără capotă, cu volanul rupt...

Pe drumul de sub pod tocmai se apropia camioneta condusă de Jasper și... zbang! Cele două mașini se ciocniră năprasnic și se făcură zob!

– Idioților! Proștilor! Dobitocilor! zbiera Cruella.

– Ia mai tacă-ți gura! făcu Jasper cu lehamite...

Acasă, Roger, Anita și Nanny se pregăteau să sărbătorească cel mai trist Crăciun din viața lor.

– Nu pot să pricep de ce au fugit Pongo și Perdita! oftă Roger.

În aceeași clipă, în casă năvăli un labrador negru ca tăciunele și se repezi lătrând la Anita.

– Ajutor, Roger! strigă Anita... dar imediat izbucni în râs. Nu-i un labrador! E Perdita! E neagră toată! Draga mea, te-ai întors! Unde-i Pongo? Unde-s copiii?

Pongo se năpustise asupra lui Roger și sărea pe el fericit, înnegrindu-i cămașa și pantalonii cu labele pline de funingine.

Nanny nu-și mai încăpea în piele de bucurie văzându-i pe cei mici. Toată casa era plină de cățeluși care se zbenguiau... Începură să-i numere: 1, 2, 3... 99 de pui?

– Și cu părinții... 101! De unde au răsărit? se miră Anita. Ce facem cu ei?

– Îi păstrăm pe toți, firește! zâmbi Roger.

Micuții începură să sară și să latre de bucurie că rămâneau împreună. Pongo și Perdita erau în culmea fericirii, mai ales că ei știau ce i se întâmplase Cruellei de Vil și erau aproape siguri că de acum încolo nu va mai îndrăzni să se apropie de familia lor.

Roger și Anita se hotărâră să cumpere o căsuță la țară și să se mute acolo împreună cu Nanny și cu cei o sută unu dalmații. Acum aveau mai mulți bani decât visaseră vreodată, căci ultimul cântec compus de Roger Radcliff, „Cruella de Vil", fusese un succes răsunător.

Colecția Disney Clasic

1

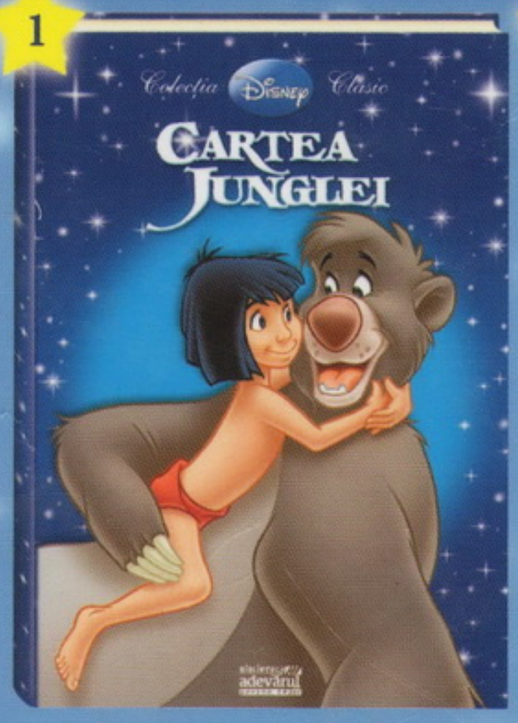

2

3

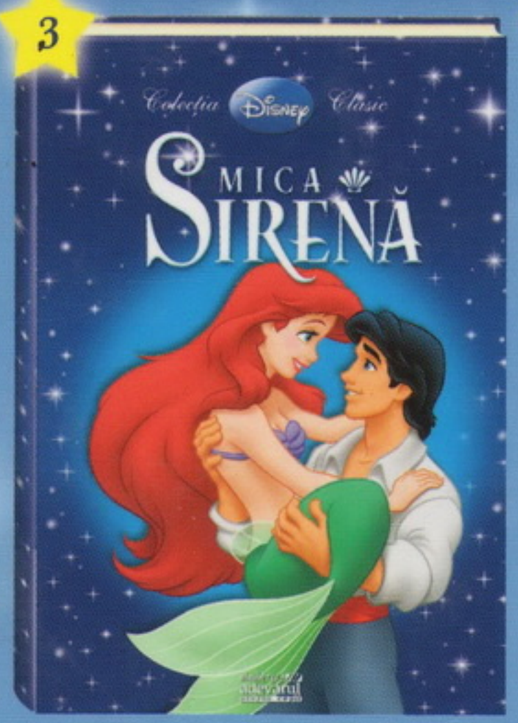

4

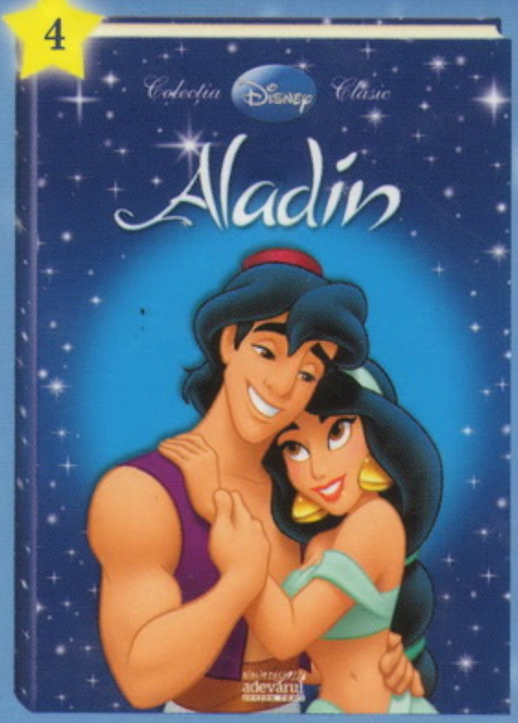

5

6

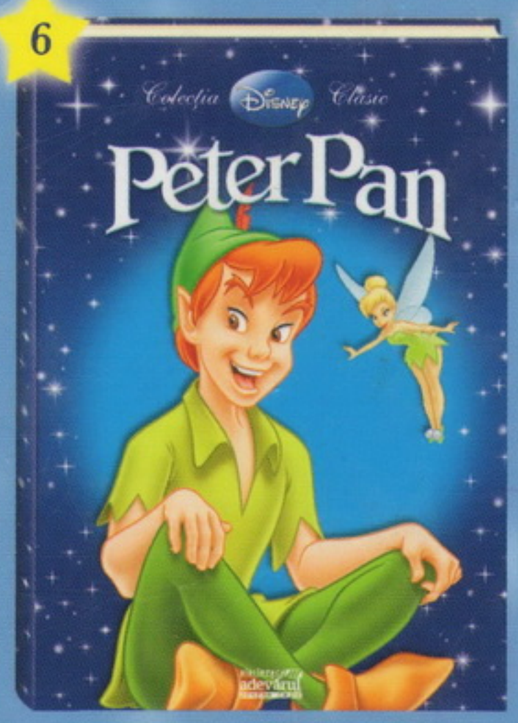

7

8

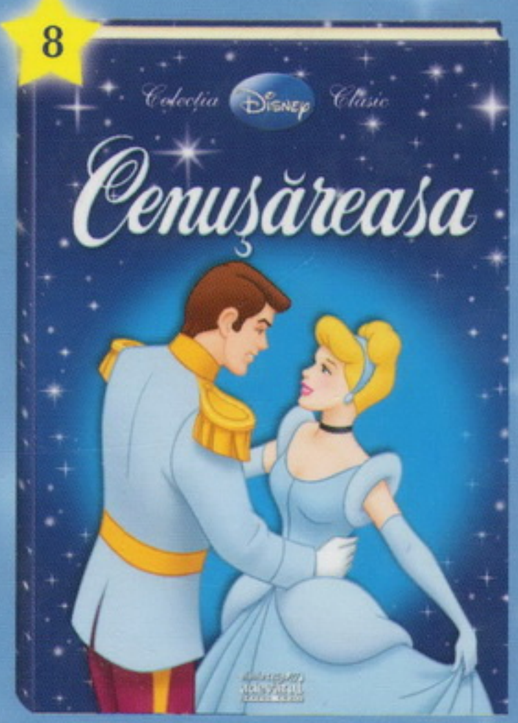

9

10

11

12

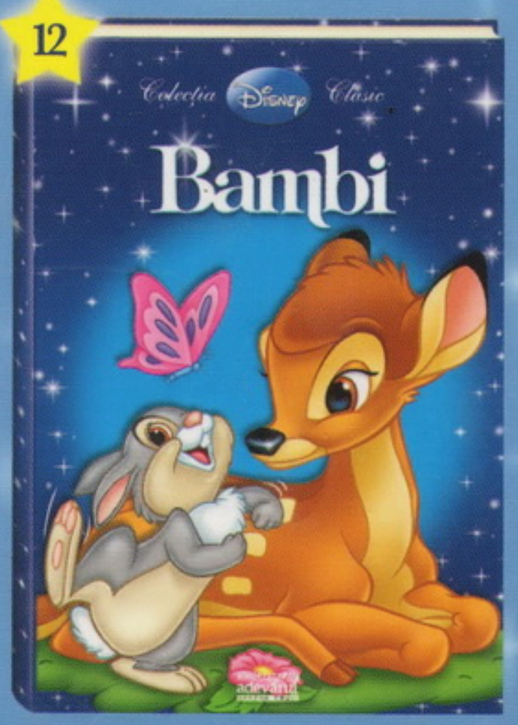

editura Adevărul holding

în colaborare cu

EGMONT